

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου Ἑσωτερικοῦ δρα. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. 72 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ «Ἀναπλάσεις» καὶ ἐκδόσεις τοῦ Χρυσοστόμου Ἰδρύς Φιλίσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.
--	---	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πίστις καὶ ἐπιστήμη Β'. — Οἱ Ἐπίσκοποι, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Ἠθικὴ ἀτομικὴ, ὑπὸ Δαμασκηνοῦ Πολυδώρου, ἀρχιμκν-
δρίτου. — Εὐαγγέλιον τῆς τρίτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν. — Τὸ
Διήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως» Ἡ πραγματικὴ ζωὴ, ὑπὸ Κρουσταλ-
λίας Δασκαλοπούλου. — Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς Μου-
σεῖος Σύλλογος. — Φιλόπρωτος Ἀδελφότης ἐν Κωνσταντινουπόλει
τοῦ «Ἁγίου Μηνᾶ». — Θρησκευτικὴ Ἀδελφότης ὁ «Ἐβανγελιστῆς
Ἰωάννης». — Ψήφισμα. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κηρυγμα-
τὴ «Ἀναπλάσεως».

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Β'.

Εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον θέλομεν ἐξετάσει ἀπὸ ποῦ προήλ-
θεν ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα, ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀσύμβατα-
στος πρὸς τὴν πίστιν, καὶ ὅτι τὰ πολλὰ γράμματα εἶνε
ἐναντία πρὸς τὴν θρησκείαν.

Ἡ ἐξήγησις δὲν εἶνε δύσκολος. Πηγαίνετε εἰς τὰ χω-
ρία, εἰς τὰς νήσους, εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔχει
σπανίως ἐκ τῶν ἐρχομένων ἐπιστημόνων, φοιτητῶν, μα-
θητῶν Γυμνασίων, ἐπιδεικνύουν τινὲς τὴν θρησκευτικὴν
ἀδιαφορίαν των καὶ δὲν πατοῦν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ
ζοῦν ἀτάκτως καὶ ἀσώτως, ἀνευ φόβου Θεοῦ, ἀνευ ἐντρο-
πῆς ἀνθρώπων. Οἱ θεοσεβέστεροι, σκανδαλιζόμενοι, ἀγα-
νάκτουντες, ὀλιθόμενοι, δυσανασχετοῦντες, ζητοῦσι νὰ
ἀνεύρωσι τὸν πταίστην. Καὶ ἐπειδὴ, ἂν τύχη νὰ ᾖ
ἀπαίδευτοι, δὲν γνωρίζουσι νὰ κρίνωσι καὶ νὰ κατανέ-
μωσι δικαίως τὰς εὐθύνας, μετὰ τῶν ἐνόχων συγκατα-
δικάζουσι καὶ τὸν ἄλφον.

Ποῶς ὁ ἀθῶος;

Ἡ ἐπιστήμη καὶ τὰ γράμματα.

Ποῶι οἱ ἐνοχοί;

Θεὸς καὶ μὲν οὐκ ἀτάκτως τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν
γραμμάτων, οἱ κατέχοντες δηλαδὴ ἔχει ἀληθινὰ γράμ-

ματα, ἀλλὰ ψευτογράμματα, καὶ ἀκολουθοῦντες ἔχει
ἀλήθειαν ἐπιστήμης, ἀλλὰ φάσμα καὶ σκελεθρὸν ἐπι-
στήμης.

Συμβαίνει δηλαδὴ καὶ ἐδῶ ἡ τέσων ἀδικος καὶ ἀπα-
τηλὴ σύγχυσις συστήματος καὶ προσώπων,
κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ θῆμα ἐκλαμβάνεται ἀτόπως ὡς
ἐγκληματίας, καὶ ἀντὶ νὰ εὐρίσκη εὐσπλαγχνικούς καὶ
δικαίους ὑπερμάχους, ἀπαντᾷ καὶ αὐτὸ ἀδυσώπητους
καὶ ἀδίκους κατηγοροῦς.

Ἡ ἐπιστήμη τί εἶνε; Σύστημα. Τίνος; Τῆς
ἀληθείας. Ἡ δὲ ἀλήθεια πόθεν; Ἀπὸ Θεοῦ, ὅστις
εἶνε ἡ πηγὴ τῆς καὶ ὁ δημιουργὸς τῆς.

Πόθεν δὲ καὶ ἡ πίστις; Ἀπὸ Θεοῦ. Τί φέρουσα εἰς
τὸν ἄνθρωπον; Τὴν ἀλήθειαν τὴν θρησκευτικὴν. Ἐν-
τεῦθεν πόλεμος καὶ σύγκρουσις ἐπιστήμης καὶ πίστεως,
λόγῳ τῆς φύσεως αὐτῶν, εἶνε ἀδόνατος. Διότι ἡ ἀλήθεια
δὲν ἔμπορεῖ νὰ πολεμῇ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὁ Θεὸς δὲν
δύναται νὰ ᾖ ἐναντίος πρὸς τὸν ἑαυτὸν τοῦ.

Πόθεν λοιπὸν ὁ πόλεμος τῆς ἐπιστήμης ἐναντίον τῆς
πίστεως; Ἐκ τῶν προσώπων τῶν ψευδεπιστημό-
νων. Τί τὸ ἀρνούμενον τὴν πίστιν; Ἡ ἀνθρωπίνη κα-
κοκεφαλίς. Ἀλλ' ἀπὸ πότε το χαλασμένο κεφάλι, ἡ
πλανωμένη σκέψις, ἡ διεστραμμένη κρίσις ἔλαβαν τὸ
δικαίωμα νὰ συγχέωνται μὲ τὴν ἐπιστήμην;

Ἄλλο μία ἐργασία, μία τέχνη, μία ἐπιστήμη, ἐν
σύστημα, καὶ ἄλλο τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια διαφθεύουν
τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν τέχνην, καὶ ὑποκρίνονται ὅτι δου-
λεύουν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ σύστημα, ἐνῷ δου-
λεύουν εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα, τὴν ἡμιμάθειαν, τὴν
κακίαν των, τὴν διαστρεφὴν των.

Ὁ μάγειρός σου σοῦ παρουσιάζει τὴν δεκντράν ὡς
χέλι. Πταίει ἡ μαγειρικὴ;

Ὁ ὑπηρέτης σου σοῦ προσφέρει ξύδι ἀντὶ βοσολίου.
Πταίει ἡ ὑπηρετικὴ;

Μεθυμένος ἢ κομπογιαννίτης ἱατρός, δηλητηριάζει ἀντὶ τῆς θεραπείῃ. Πταίει ἡ ἱατρική;

Φαύλος ἀστυνομικὸς κλητὴρ προστατεύει τὴν κλοπὴν ἀντὶ τὴν διώκην. Πταίει ὁ ἀστυνομικὸς θεσμός;

Εἰς δικαστὴς τείνει νὰ παραστήσῃ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἀποστοὴν ἔχει νὰ φυλακίζῃ τοὺς ἀλλόφρονας καὶ νὰ ἀπολύῃ τοὺς ἐνέχρους. Πταίει διὰ τοῦτο ὁ θεσμός; τῆς δικαιοσύνης;

Μὲ τὸν δόλον ἐνδὲς παντοπώλου, ἢ ἐνδὲς ἐμποροπαλλήλου, ἢ ζυγαριὰ κάμνει τετρακόσια δράμια τὰ τριακόσια, καὶ ὑφασμα: ἐξ βουβίων (ὀγδών) περνᾷ ὡς πήχους ἐνός. Πταίει λοιπὸν ἡ ζυγαριὰ ἢ ὁ πήχυς;

Τὶ κάμνομεν, ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι; Ἀποδίδομεν δικαιοσύνην. Πῶς; Διακρίνοντας· διακρίνοντας μετα' ὁ ἐργασίας, τέχνης, ἐπιστήμης, συστήματος, θεσμοῦ, μέτρου, καὶ μεταξὺ προσώπων, τὰ ὅποια κάμνουν τὴν κατὰχρησιν, καὶ μόνον εἶνε ὑπεύθυνα δι' αὐτήν.

Ἡ διάκρισις αὕτη ἀπαιτεῖται καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς ψευδεπιστήμονας, τὰ γράμματα καὶ τὴν ἡμιμάθειαν.

Ὁ κατὰ τῆς πίστεως πόλεμος εἶνε ἐγκληματικὸν ἔργον ὅχι τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ τῶν ψευδεπιστημόνων.

Μήπως τάχα δὲν ὑπάρχουν καὶ ἀγράμματοι ἄνθρωποι καὶ ἄθεοι; Πηγαίνειτε ἐκεῖ, όπου συμῦρονται παντοῦ εἶδους ἄτακτοι, ἄσωτοι, ἐκφυλοὶ, διεφθαρμένοι, ἐκ τῶν ἀμαθῶν, τῶν ἀπαιδευτῶν, τῶν ἀναλφάβητων, καὶ θὰ εὕρητε ὅχι ὀλίγους χωρὶς θρησκίαν καὶ εὐσέβειαν. Τί θὰ εἰπώμεν λοιπὸν ἐκ τούτου; Θὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ ἡ ἀγραμματοσύνη καὶ ἡ ἀπαιδευσία πολέμου τὴν πίστιν; Ἄλλ' ἐὰν τὰ γράμματα φέρουν πρὸς τὴν ἀθειάν, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἀγραμματοσύνη καλλιεργῇ τὴν ἀσέβειαν, τότε ποῦ θὰ σταθῇ ἡ πίστις, καὶ πῶς ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν τὰ τόσα ἐκατομμύρια τῶν εὐσεβῶν, τῶν εὐλαβῶν, τῶν πιστῶν;

Οὐτε καλὴ ἐπιστήμων εἶνε κατ' ἀνάγκην ἄθεος, οὔτε καλὴ ἀγράμματος κατ' ἀνάγκην εὐσεβής. Ἐχομεν παραδείγματα ἀθείας τῶν ἀμαθῶν· ἔχομεν ἀπειρα καὶ περιφανῆ παραδείγματα εὐσεβείας τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων.

Οἱ κορυφαῖοι τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης, τῆς φιλολογίας, εἰς πάντα τόπον καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, διεκρίθησαν διὰ θιμότητά θρησκευτικοῦ αἰσθηματος καὶ τὰς πρὸς τὴν πίστιν ὑπηρεσίας των.

Πόθεν θὰ πεισθώμεν;

Ἔλα, ἀναγνώστα, νὰ κάμωμεν μαζί ἀκούραστα καὶ εὐχάριστα τὸν γύρον τῶν αἰώνων, καὶ θὰ ἰδῇς.

ΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Ὅτι τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα δὲν ἔχουσι καλῶς, ὅτι παρίσταται ἀνάγκη μεταβολῆς, καὶ ὅτι ἡ πρὸς μεταβολὴν ἐργασία πρέπει ν' ἀρχίσῃ τὸ ταχύτερον, περὶ τούτων οὐδεμία ἀντίρρησης ὑπάρχει. Ἀλλὰ πῶς θὰ μεταβληθῶσι τὰ πράγματα; Πρωτίστως ἀν μεταβληθῶσι τὰ πρόσωπα. Νὰ μεταβληθῶσιν ὡς πρὸς τὸ ποίον των, νὰ μεταβληθῶσιν ὡς πρὸς τὰς ἐνεργείας των.

Ἡ σωτήριος αὕτη μεταβολὴ πρέπει πρὸ παντὸς ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῶν ἐπισκόπων. Διότι ἄνευ ἐπισκόπων δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ κλήρος. Ἄνευ κλήρου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὑγαίνουσα θρησκευτικὴ ζωὴ. Καὶ ἄνευ ταύτης δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἔθνος.

Ἀνώτερος δημόσιος λειτουργὸς ἐν στιγμαῖς εὐκρινείας ἐλεγέ μοι πρὸ τίνος χρόνου: «τὰ πάντα βλέπω ἐκτροχιασμένα καὶ οὐδὲν εἰς τὴν θέσιν του. Ἀπελπίσθαι τὴν ψυχὴν μου κατέλαβον».

«Καὶ λοιπὸν τῷ λέγω, Αὐτοκτονία;»

«Ὁχι, μοι ἄπαντα. Τοῦτο μοι εἶνε ἀποτρόπαιον. Ἐθνος ὡς τὸ ἡμέτερον πρέπει νὰ ζήσῃ. Ἀλλὰ δεῖξάτέ μοι διέξοδον».

«Οἱ ἐπίσκοποι, ὁ κλήρος, ἡ θρησκεία ἰδοὺ ἢ διέξοδος» τῷ ἀπήντησα.

Ἡ γνώμη μου αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω αὐτὴν χωρὶς νὰ προσέξω εἰς τὸ παρόν. — Ἀπὸ τῶν ἐπισκόπων τοῦ παρόντος ἐξαρτῶνται οἱ ἐπίσκοποι τοῦ μέλλοντος. — Ἀρα ἀπὸ τῶν ἐπισκόπων τοῦ παρόντος ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος τῆς πίστεως, ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους ἐν τῷ μέλλοντι.

Γράφω ἔχων ἀτομικὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις.

Περὶ τῶν νῦν ἐπισκόπων ἡμῶν τὴν γνώμην μου θὰ ἐκφράσω, διότι βαθύτατον πρὸς τὴν θέσιν σεβασμὸν ἔχω, καὶ διότι τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ὀριαμβεύουσιν καὶ τὸ ἔθνος πληρέστατα εἰς τὸν παγκόσμιον προορισμὸν αὐτοῦ νὰ ἰδῶ ἀποκαθιστάμενον ἐπιθυμῶ.

Οὐδὲν τὸ ἀσέβει ἢ τὸ ἐφάρματον δύναται εἰς ἀνθρώπους σωφρονιστὰς νὰ παρουσιάσῃ ἢ ἐξέτασι· αὕτη.

Οἱ ἐπίσκοποι εἶνε οἱ πατέρες μας, ἡ δύναμις μας, ἡ ζωὴ μας, ἡ δόξα μας, ἡ τιμὴ μας, τὸ ἐγκαλλώπισμά μας. Ἐὰν μεταξὺ τούτων ὑπάρχῃ τις ἀγνώμων, καὶ ἀσυνείδητος τρυφήλδης, καὶ ἀναίσθητος μοχθηρὸς καὶ φιλάργυρος, ὑπὸ τῶν κοσμικῶν θελημάτων συνηρεπασμένος καὶ τοὺς μαργαρίτας τῆς τοῦ Θεανθρώπου θρησκείας καταπατῶν, οὐδὲν τὸ παράδοξον. Ἀημονεῖτε, ὅτι ὑπῆρξεν Ἰούδας ἐν ἑαυτῷ συγκεντρῶν τὴν πονηρίαν πᾶσαν; Καὶ τί πρὸς τοὺς λοιποὺς μαθητάς, ἐὰν ὁ Ἰούδας τοιοῦτος ὑπῆρξε; Καὶ τί πρὸς τὸ σῶμα τῶν ἐπισκόπων μας, ἐὰν καὶ σήμερον διάδοχοι τοῦ Ἰούδα δὲν ἐξέλκον; Καὶ τί ἐπαθεν ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων. ἐκ τοῦ ὅτι Ἰουδαῖοι ἐν πᾶσι ταῖς περιόδοις δὲν ἐξέλιπον; — Δύναται ποτε αἱ

τοῦ Ἰούδα πύλαι νὰ κατισχύσωσιν Ἐκκλησίαις, τὴν δοῦσαν ἢ Παντοδυναμίαν προστατεύει καὶ ἡ Πανσοφία καθοδηγεῖ;

Οὐδὲν λοιπὸν μᾶς συνδέει πρὸς τοὺς τυχόν ὑπάρχοντας Ἰουδαῖς ἐν τῇ καθ' ὅλου Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν. — Εἰς τοὺς ἡλίθιους ἢ πεπωρωμένους αὐτοὺς, τοὺς πωλῶντας τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡς ὁ ἀρχηγὸς τῶν τῶν ἀναμάρτητων καὶ ἀτίμητον, μόνῃ ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ εἶνε ἱκανὴ νὰ ἀνταποδώσῃ τὸ προσήκον. — Ἀνθρώπινῃ δυνάμει πάντοτε θὰ εἶνε μικροτέρα τοῦ ἀπαιτούμενου.

Ἡμεῖς μὲ διάπυρον ἀγάπην καὶ μὲ βαθύν, ὡς εἶπομεν, σεβάσμον ἀναφερόμεθα πρὸς τοὺς Πατέρας μας ἐπισκόπους, τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου δούλους, καὶ πρὸς αὐτοὺς θὰ εἰπώμεν, ὅτι αἰσθανόμεθα καὶ συμφέρον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας θεωροῦμεν.

Καὶ καθὼς πατὴρ οἰκογενεῖας σωφρονῶν, ἐν τῇ περὶ τῶν οἰκείων ἐπιμελείᾳ παθαίνόμενος, εὐχαριστεῖται καὶ ἀνακουφίζεται ἀκούων τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς περὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ οἴκου γνώμας φρονίμου υἱοῦ, οὕτω καὶ οἱ πνευματικοὶ ἡμῶν ἀρχηγοὶ καὶ Πατέρες, εἴμαι βέβαιοι, ὅτι ἀνακουφίζονται πως ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς καταθλιβεύουσας αὐτοὺς μερίμνης, ὅταν ὁ εὐλαβὴς σεβάσμος καὶ ἡ εὐκρινὴς ἀγάπη τῶν κατὰ πνεῦμα υἱῶν τῶν προσέρχεται νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ εἰς, τι δύναται.

Ἡ ὁστοχείωδης εὐγένεια καὶ ἡ ἀπαραίτητος αἰδησιόσκη ἐπιβάλλουσιν εἰς τὸν σωφρονούντα υἱὸν νὰ μὴ ἐλέγξῃ καταστηλιτεύων τὰς ἀσυμφόρους τοῦ ἰδίου πατρὸς πράξεις, ἀλαζονίαν, προδίδων καὶ τοῦ πατρὸς καταφρονήτης ἀποδεικνύόμενος, ἀλλὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀτόπου. Ὁ δὲ πατὴρ ἐνοούσας, ὅτι ἐπλανήθη ἐν τῷ παρελθόντι, θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπανόρθωσιν ἐν τῷ μέλλοντι.

Τὴν τακτικὴν ταύτην ἀπὸ χαρακτῆρος πάντοτε ἀκολουθῶν θὰ ἐφαρμόσω καὶ εἰς τὴν περὶ τῆς δράσεως τῶν ἐπισκόπων μας γνώμην, ἣν ἐννοῶ ἀπεριφράστως νὰ ἐκφράσω.

Τιμὸς τοῦ Ἀναστασίου

ΗΘΙΚΗ ΑΤΟΜΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

[Ὁ νόμος τῆς ἐργασίας ὑποχρεωτικὸς εἰς πάντας. — Περὶ τῆς εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον ἐπιβαλλομένης ἐργασίας κατὰ τὴν κατάστασιν καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. — Ἐκείνη ἡ εἰς τὴν κοινωνίαν ἔχει τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς, καὶ δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίαν τῆς, ὅταν ἐκπληροῖ τις πιστῶς τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς αὕτη τῇ ἐπιβάλλει. — Σμύτηρας ἐπὶ τῆς ἐργασίας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικότητος. — Περὶ τῆς οἰκονομίας ἢ τοῦ κεφαλαίου.]

Πάντα τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια ἔχομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, δὲν συμπεριλαμβάνονται ἀναγκαιῶς ἐν τῇ μὲθ' ἑνὲς τῆς ἑτέρας τῶν δύο ὑποχρεωτικῶν τάξεων, τὰς ὁποίας ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω, ἐκείνη ἣτις ἀφορᾷ μόνον τὴν ψυχὴν, ἢ ἐκείνη ἣτις ἀναφέρεται κυρίως (καὶ ἀποκλειστικῶς) εἰς τὸ σῶμα. Μεταξὺ τῶν καθήκοντων τούτων, ὑπάρχει ἐν ἑξ' αὐτῶν, τὸ ὅποιον μετέχει τρόπον

τὴν τῶν δύο φύσεων, τὸ ὅποιον ἐνδιαφέρει συγγρόνους καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ὁλομεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς ἐργασίας.

Οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ διαφιλονεύσῃ τὴν ἀναγκαῖότητα τῆς ἐργασίας διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ σώματος, διότι εἰς αὐτὴν μόνον δρεῖλομεν γενικῶς τὰς τροφὰς ἡμῶν, τὰ ἐνδύματα, τὰς οἰκίας, τὰ ὄπλα ἡμῶν, πᾶν ὅ, τι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ τρεφόμεθα, νὰ προφυλάττωμεν καὶ ὑπερασπίζομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, νὰ ἐξασφαλίζομεν τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν εὐπραγίαν ἡμῶν, χωρὶς νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε ἐξ ἑαυτῆς ἐξασκήσις ὀφέλιμος διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δυνάμεων ἡμῶν. Ἡ ἐργασία δὲν εἶνε ἥττον ἀναγκαῖα εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκπαιδευθῶμεν, καὶ νὰ παράσχωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν εὐκορίαν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος, ὃν ἔχομεν ἀνάγκην ὥπως καλλιεργῶμεν τὴν καρδίαν καὶ τὸ λογικὸν ἡμῶν. Ἡ πείνα, ἡ δίψα, τὸ ψῦχος, αἱ στέρσεις τῆς ἡμέρας καὶ αἱ μερίμναι περὶ τῆς ἐπαύριον ἀπαιροῦσιν ἐξ ἡμῶν καὶ αὐτὰ τὰ συναίσθημα τῆς ἡθικῆς ἡμῶν ἀξίας καὶ τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν. Ἡ ἐργασία, οὕτω ἀπαραίτητος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιτακτικωτέρων ἡμῶν καθήκοντων, ἐκείνων, τὰ ὅποια δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἡ βᾶσις καὶ ὁ ὅρος πάντων τῶν ἄλλων, εἶνε αὕτη αὕτη ἀπόλυτον καὶ γενικὸν καθήκον ἄνευ ἐξαίρεσεως καὶ ἄνευ ὅρων εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ νόμος τῆς ἐργασίας φαίνεται ἡμῖν τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τῶν πρώτων νόμων τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δικαιολογεῖ τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰάβ: «Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ νὰ ἐργάζεται, ὥπως τὸ πτηνὸν διὰ νὰ ἵπταται.»

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἐργασία ᾖν ὁλοῦς ὑποχρεωτικὴ εἰς πάντας, δὲν προκύπτει ἐντεῦθεν ὅτι δόξει αὕτη νὰ ἐκδηλώνηται παρὰ πᾶσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἢ νὰ παράγῃ ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ ἔργα. Μόνον ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ὑποχρεοῦται ἕκαστος νὰ προνοῇ ἑαυτὸν διὰ τῆς ἰδίας τοῦ βιομηχανίας εἰς πᾶσας τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ, νὰ προμηθεύηται τροφὰς καὶ νὰ τὰς προπαρασκευάσῃ, νὰ ὁραίνῃ καὶ παρασκευάσῃ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτοῦ, καὶ, ἐὰν τῷ ἐπιτρέπῃ ἀκόμη ὁ καιρὸς νὰ σκέπηται, νὰ σχηματίζῃ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ σκέψεων χονδροειδεῖς τινὰς ἰδέας περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῆς φύσεως. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνακαλύπτεται ὁ νόμος τῆς κατανομῆς τῆς ἐργασίας. Αἱ τέχναι τελειοποιοῦνται, πολλαπλασιαζόμεναι. Εἰς τὰ μηχανικὰ ἔργα προστίθενται τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστήμαι, ἡ δημοσία διοίκησις, αἱ ὥραιαι τέχναι τ. ἢ ἡ γλυπτικὴ, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ. Ἡ κοινωνία ὁμοιάζει πρὸς μέγα ἐργοστάσιον, ἐνθα ἕκαστος ἐκλέγει τὸ ἐπιτεταγμένον αὐτῷ ἔργον, ὃπερ εὐρίσκεται ἐγγύτατα αὐτοῦ, ὃπερ τῷ φαίνεται μᾶλλον ἐμφατὸν ἢ μᾶλλον σύμφωνον εἰς τὴν κλίσιν καὶ ἱκανότητα αὐτοῦ. Οἰονδήποτε καὶ ἂν ᾖν τὸ ἔργον τοῦτο, ἀρκεῖ μόνον νὰ ᾖν ὠφέλιμον καὶ ἐντιμον, ἐπιθυμεῖ τις νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸ μετὰ συναιδή-

σεως· διότι οἱ αὐτοὶ λόγοι, οἵτινες καθιπτῶσιν ἐν γένει τὴν ἐργασίαν ὑποχρεωτικὴν, ἐφαρμόζονται εἰς ἑκάστον ἐπάγγελμα, εἰς ἐκάστην θέσιν, εἰς ἐκάστην βιομηχανίαν ἰδιαίτερας. Ὅπως καταστήσωμεν δυνατὴν τὴν γενικὴν ταύτην ἐργασίαν, ἥς ἄνευ οὐδὲν ἄλλο καθήκον θὰ ᾔδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ, πρέπει ἑκάστος νὰ λαμβάνῃ μέρος τι ἀνάλογον πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις.

Ἐπάρχει ἀναμφιβόλως μεγίστη διαφορὰ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων, τὰ ὅποια δημιουργεῖ ἡ διαίρεσις τῆς ἐργασίας. Πάντα δὲν ἀπαιτοῦσι τὰς αὐτὰς πνευματικὰς δυνάμεις, ἢ τὴν αὐτὴν ἐπιτηδεύτητα τοῦ σώματος, ἢ τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν τῆς θελήσεως. Πάντα κατὰ συνέπειαν, δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Εἰς τὰ μὲν αἱ τιμαὶ, ἡ περιουσία, ἡ ἰσχύς, εἰς ἄλλα δὲ ἡ ἀσκησις, ἡ ἐξάρτησις, καὶ συγχρότατα ἡ πτωχεία. Ἐντεῦθεν ἡ μεγίστη ἀνομοιότης ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν θέσεων, ἀνομοιότης ἥτις ὀφείλει νὰ ἐλάττωθῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς προόδου τῶν φώτων, τῆς ἡθικότητος καὶ τῆς δημοσίας προορατικότητος, χωρὶς νὰ ἐλπίσῃ τις ὅτι θὰ ἐκλείψῃ, διότι αὕτη ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ πᾶσα θέσις, ὅσον ταπεινὴ καὶ ἂν ᾖ, καὶ πᾶν ἐπάγγελμα, ὅσον μέτριον καὶ ἂν ᾖ, ἐξυφθύνει διὰ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως, ἣν ἔχει τις περὶ αὐτῶν, καὶ τῆς ἐπιμελείας ἣν δεικνύει πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἐπιτέλεσιν αὐτῶν· πᾶσα δὲ θέσις, ὅσον περιθωρεῖται καὶ ὅσον ἐντιμῶς καὶ ἂν ᾖ, κατὰπίπτει καὶ ἐξευτελιζέται, ἐὰν ὁ κατέχων αὐτὴν δὲν ᾖ ἀξίος αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει ἀξίαν τινὰ μόνον ὅταν ἐκπληροῖ πιστῶς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, τὴν ἀξίαν δὲ ταύτην αἱ ἐξωτερικαὶ περιστάσεις οὐδέποτε θὰ δυνάμην νὰ μειώσωσιν, ὅπως οὐδέποτε θὰ δυνάμην νὰ τῷ ἀποδώσωσιν ἐὰν ὁ κατόχος τῆς ἀπώλεσεν ὁ ἴδιος αὐτήν. Ὅσῃν ἀξίαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ὅσῃν τὴν ἔχει καὶ ἡ θέσις ἣν οὗτος κατέχει ἐν τῷ κόσμῳ καὶ καθίσταται αὕτη σεβάσθη ἐρ' ὅσον οὗτος εἶναι ἀξίος σεβασμοῦ. Ἀλλὰς τε πᾶν ἐπάγγελμα, ἐὰν ᾖ ἐντιμὸν καὶ ὠφέλιμον, ἔχει ἐξ ἑαυτοῦ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν βάσιν τῆς τιμῆς τοῦ. Συνίσταται εἰς τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας παρέχει εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ εἰς τὴν χρησιμότητά μεθ' ἧς τηρεῖ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ πρὸς τὸ δημόσιον, ὅπερ στηρίζει τὰς ἐλπίδας τοῦ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ἡ κοινωνία, ὡς προείπομεν, δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς μέγα ἐργοστάσιον, ἐνθα ἐκτελοῦνται πᾶσαι αἱ ἐργασίαι, ἐνθα πάντες οἱ ἐργάται συμβοηθοῦνται, ἐννοεῖ τις ὅτι, ἐὰν εἰς μόνος τῶν ἐργατῶν τούτων, μία μόνον τῶν ἐργασιῶν τούτων λείψωσιν ἢ παρεκκλίνωσι τοῦ ταχθέντος αὐτοῖς σκοποῦ, προκύπτει ἐκ τούτου μεγάλη ταραχὴ καὶ σύγχυσις. Βλέπομεν δὲ τοῦτο εὐκόλως, ὅταν συμβαίῃ τις τῶν μερικῶν ἐκείνων κρίσεων, ἃς ἐνομάζουσιν ἀπεργίας.

Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι μόνον ἐν τῶν ἐπιτακτικωτέρων ἡμῶν καθήκοντων, ἀλλὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπίσης ὡς τὴ ἀσφαλὲς μέσον πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν· διὰ τῶν ἐξέων τῆς τάξεως, τῆς ἀκριβείας, τῆς δραστηριότητος, τὴν ὁποίαν φέρει ἐν ἑαυτῇ, καὶ τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης ἥτις εἶναι ἡ συ-

νέπεια αὐτῆς, ἀποβαίνει μία τῶν ἀσφαλεστάτων βάσεων τῆς ἀνθρωπίνης ἡθικῆς. Ἡ ἀνθρωπίνη ἡθικὴ δὲν εἶναι ἄλλο τι τῇ ὄντι, ἢ ἡ ἀγάπη τῆς τάξεως, ὁ σεβασμὸς τοῦ κοινῆς καὶ τοῦ νόμου ἀναχθέντος εἰς τὴν ὑψίστην αὐτοῦ δύναμιν. Ἡ ἀνθρωπικὴ, ἐξ ἐναντίας, εἶναι κυρίως ἡ ἀταξία ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τῆς ἀνίας, ἥτις ἐπίσης ἔχει τὴν κυρίαν αὐτῆς πηγὴν ἐν τῇ ἀννηρίᾳ. Ὅθεν πολλοὶ δικαίως εἰπον, ὅτι ἡ ἀργία εἶναι μήτηρ πάσης κακίας. Ὅταν ἡ σκέψις ἡμῶν δὲν εἶναι προσηλωμένη εἰς τι, ὅταν αἱ δυνάμεις ἡμῶν μένωσιν ἀδρανεῖς, τὸ πᾶν τὰς θέτει εἰς περισσύνει καὶ τὰς παρασύρει, παραδίδονται δὲ αὐταὶ εἰς τὴν διάθεσιν πασῶν τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς φαντασίας καὶ τῶν αἰσθήσεων. Ἡ ἐργασία, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐφαρμόζηται μόνον εἰς ὕλικα ἔργα, εἶναι διὰ τῆς ἐνισχυμένης θελήσεως, ἣν ἀπαιτεῖ, εἰδὸς τι γυμναστικῆς τῆς ψυχῆς, ἥτις συντηρεῖ τὸν ροὺν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ὡς ἡ γυμναστικὴ τοῦ σώματος συντηρεῖ τὴν κανονικὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

Ἡ ἐργασία, οὕσα ἡ ἀσφάλεια τῆς ἡθικῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἐπίσης ἡ ἀσφαλεστάτη ἐγγύτης τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτοῦ, κατὰ συνέπειαν τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ὅταν συνενώη εἰς τὴν δραστηριότητα, ἥτις δημιουργεῖ, τὴν προορατικότητα, ἥτις συντηρεῖ.

Ἐὰν δαπανᾷ τις ἡμέραν παρ' ἡμέραν πᾶν ὅ, τι κερδίζει, ἐνῶ θὰ ᾔδύνατο νὰ θέσῃ τι κατὰ μέρος διὰ τὴν αὐρίαν, διατρέχει τὸν κίνδυνον ν' ἀπαντήσῃ ἡμέρας στενοχωρίας, καθ' ἃς αἱ δυνάμεις ἐγκαταλείπουσιν ἡμᾶς, καθ' ἃς μάλιστα καὶ αὐτὴ ἡ ὕλη μᾶς λείπει, καὶ κατὰ τὰς ὁποίας εἰμεθα ἐντελῶς εἰς τὴν διακρίσιν τῶν ὁμοίων ἡμῶν, εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ οἴκου αὐτῶν. Ἐὰν, ἐξ ἐναντίας, διὰ τινῶν θυσιῶν ἐπιβεβλημένων εἰς τὸ παρόν, ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ κἀμομεν οἰκονομίας τινὰς διὰ τὸ μέλλον, ἐὰν ἡ μερὶς αὐτῇ, ἡ διὰ τὸ μέλλον, δὲν ἐγένετο ἄπαξ μόνον, ἀλλ' ἀδύνατον μεταξὺ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, τότε αὕτη γίνεται, ὅτι ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας καλεῖται κεφάλαιον. Τὸ κεφάλαιον ἢ ἡ συσσωρευμένη οἰκονομία εἶναι δύναμις τις προστιθεμένη εἰς τὰς δυνάμεις, ἃς ἐλάβομεν παρὰ τῆς φύσεως, καὶ ἥτις ἀναπληροῖ αὐτάς, ὅταν παραλύωνται ἢ ὅταν ἀρχῶνται νὰ ἐλαττωῦνται, ἥτις τὰς πλημπλασιάζει δίδουσα αὐταῖς καὶ βοηθοὺς ὄργανα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐρευρετικά, καὶ ἥτις τέλος ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς νὰ διέλθωμεν τὰς ἐποχὰς τῆς ἀφορίας καὶ τῆς ἀνικανότητος μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ τὸ πνεῦμα ἥσυχον.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἐν Γενεύῃ.

Δαμασκηνὸς Πολυπόρου
Ἀρχιμανδρίτης.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΧΥΡΙΑΣΗΣ ΤΩΝ ΜΗΕΤΕΙΩΝ (4 Μαγίου)

Μάρκ. Η'. 34—38. καὶ Θ'. 1.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὁδοῦ ἐσθλότητος, οἵτινες, οὐ μὴ γέυσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθούσαν ἐν δυνάμει.

Ἑρμηνεία.

Ὁ Χριστὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ ὑπάγωμεν ὀπίσω του, ἥτοι νὰ ταχθώμεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του. Δὲν μᾶς στρατολογεῖ ὅμως ἀναγκαστικῶς, ἀλλὰ ἀπειθύνεται εἰς τὴν ἐλευθέραν μας θέλησιν. Διότι μετὰ θάνατον μὲν εἰμεθα δικαιοῦμενοι, ὅπως λάβωμεν κατὰ τὴν πίστιν μας καὶ κατὰ τὰ ἔργα μας· ἐνῶς ὅμως ζῶμεν εἰς τὸν κόσμον τούτον, εἰς τὴν ἰδίαν μας προτίμησιν καὶ ἐκλογὴν ἀπόκειται τὸ νὰ εἰμεθα εἰς τὰς τάξεις τοῦ Χριστοῦ ἢ εἰς τὰς τάξεις τοῦ Σατανᾶ. Τοιοῦτοτρόπως ἐδῶ μὲν εἶναι καιρὸς τῆς ἐλευθέρως κατατάξεως τοῦ ἀνθρώπου ὅπου ἂν θέλῃ, εἰς τὴν πίστιν ἢ εἰς τὴν ἀπίστιαν, εἰς τὴν ἀγιότητα ἢ εἰς τὴν ἀμαρτίαν· ἐκεῖ δὲ ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ κρίσεως καὶ μισοπαροδοσίας.

Εἰμεθα λοιπὸν ἐλεύθεροί νὰ ὑπάγωμεν ἢ νὰ μὴ ὑπάγωμεν ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐλευθερία μας εἶναι ὑπεύθυνος. Προετιμήσαμεν τὸν Χριστόν; Πᾶσα δόξα καὶ τιμὴ ἰδικὴ μας εἶναι, αὐτὸς ὁ στέφανος τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐπιφυλάσσεται διὰ τὰς κεφαλὰς μας. Ἀπερνήθημεν δὲ τὸν Χριστόν ἢ ἠντράπημεν τοὺς λόγους του καὶ τὰς ἐντολάς του; Καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς ἀρνήθῃ κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν του, καὶ, ἀτιμοὶ καὶ καταφρονήμενοι, παντοτεινὸν κληρὸν μας θὰ ἔχωμεν τὴν κόλασιν τὴν αἰώνιον.

Πῶς δὲ θὰ ὑπάγωμεν ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἀπλὴ διάθεσις δὲν ἀρκεῖ· Τί προσκαπιτεῖται; Νὰ συμμορφωθῶμεν καὶ πρὸς τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους θέτει ὁ προσκαλὼν ἡμᾶς. Εἶναι δὲ οἱ ἄροι οὗτοι τρεῖς· νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν ἑαυτόν μας, νὰ ἄρωμεν τὸν σταυρὸν μας, καὶ νὰ ἀκολουθώμεν αὐτόν (τὸν Χριστόν).

Νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν ἑαυτόν μας, ἥτοι τὸ ἐγωῖστικόν θέλημα μας, μὲ τὰς ὁρμὰς αὐτοῦ τὰς τυφλὰς, τὰς

ὁρεῖς τὰς ἀμαρτωλὰς, τὰ πάθη τὰ παράνομα· καὶ ἔτι περισσύτερον, νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν ἑαυτόν μας οὕτως, ὥστε νὰ καταφρονήμεν ἐν ἀνάγκῃ πᾶσαν ἀνέναν, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας. Χάριν τίνος; Χάριν τοῦ θελήματος τοῦ Χριστοῦ, ἥτοι χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἰδιοῦ μας. Διότι ἐν τῷ Χριστῷ κεῖται ἡ τιμὴ ἡμῶν, ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἀσφάλεια, ἡ ζωὴ.

Καὶ νὰ ἄρωμεν τὸν σταυρὸν ἡμῶν ὁφειλομεν· ἥτοι νὰ νεκρώσωμεν τὰ μέλη ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, οὕτως ὥστε νὰ εἰμεθα ἀποβαρμένοι δι' αὐτήν, ἥτοι ἀνίκανοι νὰ τὴν θελήσωμεν, νὰ τὴν ἐνεργήσωμεν· ὁφειλομεν ἀκόμη, τὸν σταυρὸν ἡμῶν αἰρῶντες, νὰ ζῶμεν ἔχοντες ὅπ' ὅψιν μας πάντοτε ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ἀπαιτηθῇ ὅπως σφραγίσωμεν τὴν αὐταπαρνήσιν μας διὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἔτοιμοι νὰ δεχθώμεν αὐτὸν χάριν τῆς ἀγάπης ἐκείνου, ὅστις ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν.

Ὅφειλομεν τρίτον νὰ ἀκολουθώμεν τὸν Χριστόν, ἥτοι νὰ τὸν ἔχωμεν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τοῦ βίου μας, καὶ νὰ γινώμεθα, τὸ κατὰ δύναμιν, μιμηταὶ τῆς ἡθικῆς του τελειότητος καὶ τῆς ἀγίας του ζωῆς.

Ἐφύλαξάμεν τὰ τρία ταῦτα; Ἐπήγαμεν τότε ὀπίσω του, ἥτοι ἐγένεαμεν γνήσιοι ὁπαδοὶ του, στρατιῶται του ἄξιοι, κληρονόμοι τῆς βασιλείας του.

Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι, οἱ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι δοῦλοι πλάνης καὶ ἀπάτης. Ποίας; Ὅτι, ἕνεκα φιλοζωίας, ἀκολουθοῦν τὸ σκολὸν τοῦ κόσμου βέβηρα, νομίζοντες ὅτι ὅστις πηγαίνει ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ χάνει τὴν ζωὴν του, ἥτοι τὰ καλὰ αὐτῆς καὶ τὰ ἀγαθὰ. Ὁ Κύριός μας λοιπὸν μᾶς διαφωτίζει ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ μᾶς ἐξάγει ἀπὸ τὴν ἰδέαν τὴν στρεβλὴν. Τί βεβαιῶν; Ὅτι ὅποιος θέλει νὰ ἀπολαύσῃ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου μὲ καταπάτησιν τῶν νόμων τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτὸς θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του. Διὰ τί; ἐπειδὴ θὰ χάσῃ τὴν ψυχὴν του, καὶ αὕτη θὰ κολάζεται αἰώνια, ἐνῶ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, ἂν ἡμπορῶν νὰ δογμαθοῦν καλὰ, ὑπῆρξαν πρόσκαιρα. Ὅστις δὲ ἔχασεν τὴν ἐγκόσμιον ζωὴν του, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν Χριστόν καὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, αὐτὸς ἐκέρδησε πράγματι τὴν ζωὴν του. Διὰ τί; Διότι ἐκέρδησε τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, καὶ μαζὶ με αὐτὴν ἀπῆλαυσε τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον μὲ ἕλα τὰ ἀγαθὰ τῆς τῆς ἀνεκλάλητα.

Ποῦ φερόμεθα οἱ ἄνθρωποι; πρὸς τὸν θάνατον. Καὶ ἐκεῖθεν; πρὸς τὴν ἀνάστασιν· ἀνάστασιν ζωῆς, ἢ ἀνάστασιν κρίσεως καὶ καταδίκης. Τί ὠφελήθηκε λοιπὸν, ἄνθρωπε, ἐὰν τὸν Χριστόν ἠρνήθης με τοὺς λόγους σου ἢ με τὰ ἔργα σου; Κριτὴς καὶ αὐτὸς κραταῖος καὶ παντοδύναμος, θὰ σὲ ἀρνήθῃ, ἥτοι θὰ σὲ ἀποκηρύξῃ, θὰ σὲ καταδικάσῃ, θὰ σὲ ἐκτινάξῃ μακρὰν του εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ τότε τί ἐκέρδησας ζήτας εἰς τὸν κόσμον ὡς ἐξήσας; Ποία ὑπῆρξεν ἡ ὠφέλειά σου; Ποία δ' ἡ φρόνησίς σου;

Ζῶν λοιπὸν εἶναι μόνον τὸ κατὰ Χριστόν ζῆν, ἐξῆ δ' αὐτοῦ τίποτε ἄλλο παρὰ καπνὸς, ὄναρ, σμῆλ, παγίδες, δίκτυα, καὶ ἀπώλεια· ἀπώλεια ὀριστικῆ, ἀμετάκλητος,

ἀνεπανόρθωτος, αἰώνια ἀπώλεια συνδεδεμένη μετὰ κόλασιν· ἤτοι ἀπώλεια καὶ συμφορὰ ψυχῆς, ἐπιτεινομένη ἀπὸ ἀπώλειαν καὶ βασιανισμόν σώματος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΑΞΕΩΣ,

ἢ τοῦ γαλλικοῦ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρυστάλλας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 165)

Μάιος 18 . . .

Ἡ Οὐσία ἐξετελέσθη!

Μάιος 18 . . .

Τετέλεσται! τίποτε πλέον δὲν μένει ἐδῶ ἀπὸ τὸ τέκνον, ὅπερ τόσον ἀγάπων, παρὰ μόνον ἡ κενὴ του κοιτίς, τὰ μικρὰ του ἐνδύματα, καὶ ὁ διδυμὸς ἀδελφὸς τοῦ, ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἰκὼν . . . Τὸ μικρόν πρέστρον, τὸ κεκαλυμμένον μετὰ ἄνθη, ἀφῆκε τὸν ἀπαρηγόρητον οἶκόν μου, ἀπελπίς πατὴρ τὸ ἡκολούθει . . . ὑποκύπτω . . . μεγάλη, μεγίστη ἡ συμφορὰ, ἀλλ' ὃ Θεέ μου, γεννηθῶ τὸ θέλημά Σου, καὶ τὸ ὄνομά Σου ἔστω εὐλογημένον, διότι Σὺ γνωρίζεις κάλλιον ἡμῶν τὸ συμφέρον μᾶς . . .

Ἰούνιος 18 . . .

Πόσον ἡ Ἐρριέττα εἶνε καλὴ πρὸς ἡμᾶς καὶ πόσον μᾶς εἶνε χρῆσιμος κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς θλίψεως! ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν σχεδὸν μετὰ ἀφῆκε μόνην αὐτὴ συνεμερίσθη ὅλας τὰς πρὸς εἰς ἐῖς περιποιήσεις μου αὐτὴ ἦτο κεκληρισμένη μετὰ τοῦ Ἰουλίου καὶ ἐμοῦ πρὸ τῆς κοιτίδος τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν καὶ τρομερὰν στιγμὴν . . . αὐτὴ εὐρίσκει πάντοτε λόγους γλυκοὺς καὶ λογικοὺς ὅπως παραμυθῇ τὴν καρδίαν μᾶς . . . Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔχουσε τὸ βόλυσμον τῆς ὑπομονῆς εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἶνε διότι ἡ Ἐρριέττα μετὰ ἔκπληξιν οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὴν ὁσίαν ὀλέσθην, καὶ μοὶ ἐπέβαλε νὰ λατρεύω τὴν τιμιωροῦσάν με χεῖρα . . . Ποῦ λοιπὸν ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ ἠντλητὸν οὐδ' ἄνθρωπον λόγον, τὸν λόγον ὅστις παρηγορεῖ καὶ ἐνθαρρύνει; Ὅποια μεταβολὴ ἐγένετο εἰς αὐτήν! Ἡ Οὐσιμία ψυχὴ τῆς ὑποστήριζει τὴν ἀδύνατον καὶ πληγωμένην καρδίαν μου, καὶ ὁ σύζυγός μου ἐπίσης ἀισθάνεται τὴν οὐρανίαν ταύτην ἐπιρροήν. Φρόνης καὶ λεπτότης εἰς ὅλα σήμερον μοὶ προσέφερε μετὰ τὰς γλυκυτέρας λέξεις καὶ ἀπειρους προφυλάξεις μικρὸν ἐγκόπιον παλύτιμον . . . περιέχον τὴν μικρογραφίαν τῆς θυγατρὸς μου, τῆς Μαρίας μου, ἣν ἡ Ἐρριέττα ἐξωγράφισε μετὰ τὸν θάνατόν της (ἐν ἀγνοίᾳ μου), καὶ ὅπου αὕτη παρίσταται ὡς παιδίον ἐνύχως κοιμώμενον ἐντὸς πλοιαρίου κεκαλυμμένον μετὰ ἄνθη, καὶ ὑπερ ἀγγελοῦ διευθύνει πρὸς ἡμετέραν καὶ γελήσαντες ὄχθην ἰδέα εὐφροῆς καὶ συγκινητικῆς τῆς Ἐρριέττας. Πλόκαμός

ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ ξανθὸν τῆς Μαρίας μου κεφαλάκι, καὶ μικρὸν ἄνθος ἐκ τοῦ τάφου της εἶχον προστεθῇ κάτωθι τῆς μικρογραφίας . . . Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἡ τόσον ἐμοιάζουσα τὸ τέκνον μου, ἡ θέα αὕτη τῆς γαλήνης ἡ παριστάσα τὴν θυγατέρα μου θάνατον εἰς τὰς ὄχθας τῆς αἰωνιότητος ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ φύλακος ἀγγέλου της, ἡ ἀποφίς αὕτη τοῦ οὐρανοῦ δεχομένου τὸ τέκνον μου, μετὰ ἔκπληξιν νὰ γύσω δάκρυα, τὰ πρῶτα δάκρυα, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν ξένα πᾶσις γλυκύτητος. Ἔσο εὐλογημένη, καλὴ μου Ἐρριέττα! ἡ εὐγενὴς σου καρδίᾳ σὲ ὠδήγησε, καὶ εὖρες ποῖα εἶνε ἡ καλλιτέρα παρηγορία διὰ μίαν μητέρα.

Ἰούνιος 18 . . .

Διὰ τὸ λοιπὸν νὰ κλαίω μετὰ τόσης πικρίας, μετὰ τόσης ἀπελπίσεως; ἀλλ' οὐδὲς τὰ μικρὰ παιδιὰ, τὰ ἐλκετὰ ταῦτα τοῦ Θεοῦ πλάσματα, εἶναι πετῶσιν ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, χωρὶς νὰ γνωρίσωσιν ἄλλο εἰμὴ τὰς καλὰς θεωρίας καὶ τὰ φίλημάτα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς των, ἔχουσιν ἀνάγκη τοσοῦτων δακρύων; Πῶς, Κύριε; τὸ τέκνον μου εἶνε ἐνώπιόν σου, βλέπει τὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου σου, ἥτις εὐφραίνει τοὺς ἀγγέλους, ψάλλει μετὰ τοῦ οὐρανοῦ χορὸν τὸν αἰώνιον ὕμνον, καὶ ἐγὼ κλαίω, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ τὸ ἐπαναφέρω πάλιν μου; Ὅποια λοιπὸν εἶνε ἡ ἀβυσθὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς μας; τίποτε δὲν ἐννοεῖ πέραν τῆς παρουσίας ὁμοῦ καὶ τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων, εἰς ἐκάστην δὲ τῆς καρδίας θλίψιν ἔχει ἀνάγκη ἀγῶνος, ὅπως ἀνυψώσῃ τὴν καρδίαν ταύτην πρὸς τὴν ἀρχὴν της, πρὸς τὸν Θεόν της! Ὡς εὐτυχισμένον τέκνον μου, ὃ ἀγγελεῖ μου, ἰκέτευσε τὸν Θεὸν ὅστις σὲ ἀγαπᾷ, νὰ συγχωρήσῃ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ψιθυρισμοὺς τῆς μητρὸς σου, παρακάλεσε Αὐτὸν νὰ διαχύσῃ ἐπὶ τοῦ πατρὸς σου τὴν χάριν τῆς παρηγορίας τοῦ, ἥς ἔχει τόσον ἀνάγκη, διότι καὶ ἐκεῖνος κλαίει πικρῶς, καὶ μᾶς δόσῃ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ὑποφέρωμεν καὶ νὰ γίνωμεν κάλλιτεροι . . .

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Μουσικά Διαγωνίσματα.

Χορηγούντος τοῦ παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινου τοῦ Ε', προκηρύσσονται δύο Διαγωνίσματα. Καὶ διὰ μὲν τοῦ Α' ὀρίζεται ὁ Σύλλογος νὰ καθορίσῃ ὁ ποιητικὸς ρυθμὸς τῆς Ὀκτωήχου καὶ ἡ κατὰ στίχους σύνταξις αὐτῆς, ὡς ὑποτίθεται ὅτι ἐποιήθη τὸ πρῶτον, καὶ ὡς ἔδω ἀπὸ τίνος ἐγένοντο ὑπὸ διαφόρων φιλολόγων ἐπὶ ἄλλων ᾠσμάτων δοκίμια τῆς καθ' ἡμέρας ὑμνογραφίας, ἥς τὴν ἀρχὴν καὶ συνεχρῆ στίχομετρικὴν διάρθρωσιν ὡς ἐν τῶν μελημάτων αὐτοῦ ἀναγράφει τὸ ἡμέτερον σωματεῖον. Διὰ δὲ τοῦ Β' νὰ ἐξευρεθῇ ἐν ὑπάρχῃ σχεσίαι με-

ταξὺ τοῦ ποιητικοῦ ρυθμοῦ τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ μελιχοῦ ρυθμοῦ.

Προσκαλοῦνται δὲ οἱ ἀπανταχοῦ μουσικοδιδάσκαλοι, φιλόλογοι καὶ μουσικολόγοι, ὅπως μετὰ τῶν τῶν ἀνωτέρων Διαγωνισμάτων ἐπὶ τοῖς ἀκολουθοῦσι ἔροις:

1) Πᾶς ὁ δυνάμενος εἶνε δεκτὸς εἰς Διαγωνισμόν.

2) Οἱ διαγωνισθόμενοι διὰ τὸ Α' Διαγώνισμα δύνανται πέμψαι τὰ δοκίμια αὐτῶν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1901, διὰ δὲ τὸ Β' μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1902. Οὐδεμία δὲ οὐδαμοῦ ὑπογραφή, ἢ ἄλλη τις δηλώσις ὅλ' ὑποδεικνύη τίς ἐστὶν ὁ διαγωνισθόμενος, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ χειρογράφου ἐν ρακέλλῳ καλῶς ἐσφραγισμένῳ, ἐγκλείει οὗτος τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐξωθεν δ' αὐτοῦ ῥητόν τι, καὶ τὸ αὐτὸ προγράφει καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ χειρογράφου διὰ τὴν ταυτότητα.

3) Γέρας τῶ νικῶντι δι' ἐκάτερον τῶν διαγωνισμάτων ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ ἀγνωσθέντος Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀνά πενήτην καὶ λίραι Ἀγγλίας, κατατελείσται ἤδη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ἐπ' ὀνόματι τοῦ Συλλόγου εἰς τὴν Ἀθωνικὴν Πίστωσιν.

4) Τὸ βραβευσθόμενον ἔργον εἶνε κτῆμα τοῦ Συλλόγου.

5) Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιτρέφονται εἰς τοὺς διαγωνισθόμενους, ἀλλὰ κατατίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συλλόγου.

6) Ἡ κρίσις γενήσεται κατὰ τὸ 44 ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν Διαγωνισμάτων Ἐπιτροπῆς, συγκαιμένης ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ι. Παπαδοπούλου, προέδρου, Γ. Βιολάκη, πρωτοφάτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Εὐαγγέλου Ἀμαξοπούλου, Ἀνδρέου Σπαθάρη, Νηλίου Καμαράδου καὶ Εὐστρατίου Παπαδοπούλου, ὁτίνας, συνωδὸς τῶ 83 ἄρθρῳ, ἂν μετέσχωσι τοῦ Διαγωνισμοῦ, δὲν δύνανται νὰ συζητήσωσι καὶ νὰ ψηφίσωσιν ἐν τῇ περὶ βραβεύσεως συνεδριάσει τῆς Ἐπιτροπῆς. Καὶ τοῦ μὲν Α' Διαγωνίσματος ἡ κρίσις ἀναγνωσθήσεται τῇ 4 Δεκεμβρίου 1901 ἐπὶ τῇ τριετηρίδι τοῦ Συλλόγου, τοῦ δὲ Β' τῶ 1902 ἐπὶ τῇ τετραετηρίδι.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Ο ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Γ. Ι. Παπαδόπουλος

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΤΟΥ 'ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ,

Ἐρίτμη Κύριε Συντάκτα

Παρακαλεῖσθε ὅπως φιλοξενήσεται εἰς τὰς στήλας τοῦ περιπτωδίστου ἡμῶν περιοδικοῦ τὴν ἐκθεσὶν τῶν πεπραγμένων τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ἀγ. Μηνᾶ ἡδρευούσης ἐν τῷ κατὰ Ταξίμιον ἱερῷ ναφ τῆς Ἀγ. Τριάδος.

Ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 16 Μαρτίου 1900 καὶ Ἀριθμ. 116 φύλλῳ τῆς Ἀναπαξέως κατεχωρίσθη ὁ ἱστολογισμὸς τοῦ παρελθόντος ἔτους ὡς καὶ ἐκθεσίς τῆς τότε κατὰστάσεως τῆς Ἀδελφότητος. Νῦν, χάριν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μελῶν καὶ τοῦ δημοσίου ἐν γένει, ἀναφέρωμεν τὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γεγονότα. Ἐν πρώτοις πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινὸν τὸν Ε', τὸν ἐπαπαξίως τιμῶντα τὸν Θρόνον τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἡ Ἀδελφότης ἐκφράζει τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην της, κατ' ὅτι ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία οὐκ ἐπαύσατο μεριμνῶσα ὑπὲρ αὐτῆς, μετὰ ματρικῆς δὲ στοργῆς αὐτὴν περιβάλλουσα κατὰ τὰς δοκιμασίας, ἃς ὑπέστη. Δεύτερον εὐγνωμοσύνην ἐκφράζει πρὸς τὴν ἐκτὸν Ἐφορηεπιτροπείαν τοῦ ναοῦ, ἥτις, εὐθύς ὡς τὴν ἀρχὴν ἐλαβεν, ἐγκαθίδρυσε τὴν Ἀδελφότητα εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν συμφώνως μετὰ τὴν ὑπόψιν καὶ τὴν θέλησιν τῆς ἐκκλησίας, ὑποδείξασα ἅμα κατάλληλον χῶρον, ὃν ἡ Ἀδελφότης δι' ἐξόδων της εἰς κατάλληλον καὶ ἔξιο πρεπὴ ἀθροῦσαν μετέτρεψεν, εἰς τὴν ὅπου ἔστη πᾶν πρόσκομμα παρεμβληθόσμενον τυχόν εἰς τὴν ἐλευθέραν αὐτῆς ἐν τῷ μέλλοντι λειτουργίαν.

Τὸ Προεδρεῖον τῆς Ἀδελφότητος ἀπετέλεσαν κατὰ τὸ ληξάν ἔτος οἱ ἐξῆς κύριοι: Ἱερομόναχοι Ἀνδρόνικος, πρόεδρος, Γ. Θεοχαρίδης ἀντιπρόεδρος, Δ. Ι. Ξανθὸς ταμίας, Ἀλκ. Βαβάσης γεν. γραμματεὺς, Τιμ. Μαμελετζόγλου εἰδ. γραμματεὺς, ἱερομόναχος Ἀθανάσιος, Ι. Μπουλές, Ν. Παρίσης, Σ. Σωτηριάδης, Ι. Κοσματόπουλος σύμβουλοι. Τὸ ἐν λόγῳ Προεδρεῖον μετ' ὅλας τὰς ἀντιζήτους περιστάσεις, ἀλλομένην εἰς τὸ καθήκον αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐκθεσὶν νὰ περισυλλέξῃ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας καταστάσεως διασπαρμένους ἀδελφούς, εἰσέπραξε τὰς καθυστερουμένας συνδρομὰς καὶ ἐπανάφερε τὴν ἀδελφότητα εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῆς τροχίαν, διὰ πανηγυρικῆς δὲ λειτουργίας προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου Ἀγίου Κορυθαῖς Γερβασίου, συλλειτουργούντων τῶν Ἀγ. Λέοντος καὶ Καλὶνου Ἰωάννου καὶ Θεοφ. Σεβασταίου Ἀνθίμου, ἐτέλεσε τὴν ἐτήσιαν τῆς ἀδελφότητος πανήγυριν.

Οὐκ ὀλίγον πρὸς ἔξαρσιν τῆς τελευτῆς ταύτης συνετέλεσε καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Παν. Ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλου Κωνσταντινίδου, καθηγητοῦ τῶν νομικῶν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ, ἀπαγγελοῦς ἀπ' ἀμβωνος πανηγυρικῆς, διότι ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι διὰ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ἀπέδειξε τὴν σπουδαιότητα τῆς φιλοφροσύνης ἐξασκουμένης εἰς ὑποστήριξιν ἀπόρων καὶ ὀρφανῶν μαθητῶν, προσέφερε ἅμα τὸ πικρὸν ἐκκλησιαστικόν, ὅπως ἐγγραφῇ ἐν τοῖς μέλεσι τῆς Ἀδελφότητος. Ἐν τῷ γραφείῳ δὲ τῆς Ἀδελφότητος ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Ἀλκ. Βαβάσης διὰ συντόμου καὶ περιεκτικῆς ἅμα λογοδοσίας ἐξέθεκεν ὅτι ὑπὲρ τοῦς 80 Μαθητὰς καὶ Μαθητρίαι εἰσέχθησαν εἰς τὰς σχολὰς τῆς Κοινότητος δι' ἐξόδων αὐτῆς. Εἰς τοὺς πλείστους αὐτῶν διανεμήθησαν ὑπὲρ τὰ 60 ζεύγη ὑποδημάτων, εἰς 2 μνημεῖα ἐπιδόματα.

Πλὴν καὶ εἰς τοὺς ἀπόρους ἀναλόγως τῶν δυνάμεων αὐτῆς ἐπίκουρος ἡ Ἀδελφότης προσήλθεν. Ἐκ δὲ τοῦ περι-

σεύσαντος κατά λήξαν έτος χρήματος ήγοράσθησαν 3 Λαχειφόροι Μετοχαι του Αίγ. Δανείου, αλίτινες άπετέλεσαν τόν πρώτον πυρήνα του άποθεματικού.

Υπό την Προεδρείαν δέ της Α. Πανσιολ. του Έπιτίμου της Αδελφότητος Προέδρου Μ. Πρωτόσυγγέλλου κ. Χρυσοστόμου, του επίσης πατρικίως ύπέρ της προόδου και εύμεριαις της ένεργοούντος, έγιναντο αί νέαι άρχαιρεσίαι. Έξελέγησαν δέ Πρόεδρος ο αὐτός Ιερομ. Ανδρόνικος, Αντιπρόεδρος Νικόλαος Παρίτης, ταμία; Σπυρ. Σωτηριάδης, Γεν. Γραμματεὺς Αλκ. Βαθάσης, Εἰδ. Γραμματεὺς Περικλῆς Στελιασίδης, Δαμιανὸς Δημόπουλος, Ι. Μπουλές, Γ. Φραγκάκης, Α. Αντίπας, Γ. Γάτος σύμβουλοι.

Έπιτροπή δέ πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ Κανονισμοῦ ο Ιεροδιάκονος Ἀνθίμος Ὁρφανίδης, Νικόλαος Παρίτης, Δ. Ξανθός και Γ. Θεοχαρίδης.

Δ. Ξ.

Ἀναγνώστης

ΟΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ Ο "ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ,"

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὡς ἐκ τῆς εἰς Μητροπολίτην Καστορίας προαγωγῆς τοῦ τέως Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου τοῦ Πέραν κ. Γερμανοῦ Καραθωγγίλη, Πρόεδρος τῆς ὀρησκευτικῆς Αδελφότητος ο Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης» ἐξελέγη κατὰ τὸν κανονισμόν ο νέος Ἀρχιερατικὸς Προϊστάμενος τοῦ Πέραν Ἀγ. Πρώην Μεσημβρίας κ. Γεννάδιος. Ὑπὸ τὸν νέον αὐτῆς Πρόεδρον ἡ ἀδελφότης τακτικῶς ἐξακολουθεῖ τὰ Κυριακὰ καὶ ἑσπερινὰ αὐτῆς μαθήματα τῇ ἀόκνῳ συνεργασίᾳ τοῦ Πανσιολ. Ἀρχ. τοῦ Πέραν κ. Γερμανοῦ Παλίτου καὶ αἰδ. Κωνσταντίνου Καλλινίκου.

Υπὸ τὸν νέον αὐτῆς Πρόεδρον καὶ τὸ νέον αὐτῆς συμβούλιον ἡ ἐν λόγῳ ἀδελφότης θά ἐργασθῇ ἐπίσης ἀποτελεσματικῶς, καθότι τὸ μὲν ἀκροατήριον συντρέχει πάντοτε πολυάριθμον, ἀθύρτος δὲ καὶ συνετὴ διήκησης τῇ ἡθικῇ πάντοτε ἄρωγῇ τῆς Μητρος Ἐκκλησίας οὐκ ὀλίγον θέλει συντελέσει εἰς τὴν πρόδον αὐτῆς.

ΨΗΦΙΣΜΑ

αὐτὸ ἐν Ἀθήναις Τμήμα τοῦ Συλλόγου τῆς ἀ' Ἀναπλάσεως ἀπὸ κοινῶς μετὰ τοῦ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς 15ης Φεβρουαρίου πολυαριθμοτάτου ἀκροατηρίου τῆς ἐμιλίας τοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου, προσέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν ἑπταμελὲς ἐπιτροπείας, συνισταμένης ἐκ τῶν κ. κ. Ζησίμου Τυπάλδου, Ξενοφ. Παμαμιχαήλ, Ἀντ. Βαρβαρρήγου, Βασίλειου Ἀναστοπούλου, Γεωργίου Μαρμαροκόπου, Γεωργίου Τζινοπούλου καὶ Λεονάρδου Βλαβιανοῦ, εἰς ἣν ἀνατίθεται ἡ ἐξῆς ἐντολή.

Α'.) Νὰ συγγραῖ ἐκ μέρους τοῦ Τμήματος καὶ τῶν ἀκροατῶν τῆς ρηθείσης ἐμιλίας τὸν Σ. Μητροπολίτην

Ἀθηνῶν διὰ τὴν γενημένην ὑπ' αὐτοῦ καταγγελίαν κατὰ τοῦ συντάξαντος τὸ ἐν τῷ «Νεολόγῳ Κωνσταντινουπόλεως» τῆς 18ης λήγοντος μηνὸς ἀσεβὲς καὶ ἀντιθετικὸν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰκονομάχοι καὶ Εἰκονοκλάται».

Β'.) Νὰ ἐκτιθήσῃται παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως δι' ἐγκυκλίου τῆς καταδείξῃ τὸ ἔγκλημα τὸ τελούμενον ὄχι μόνον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ ἔθνους, διὰ δημοσιευμάτων προσβαλλόντων τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως καὶ διαβαλλόντων τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἀπευθύνῃ δ' ἐπὶ τούτου τὰς δεύσας πατρικὰς νοουθεσίας καὶ προτροπὰς.

Γ'.) Νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἀρχισυντάκτας καὶ Διευθυντὰς τῶν ἑφημερίδων τῆς πρωτευούσης, ὅπως μὴ δέχωνται εἰς τὰς στήλας των δημοσιεύματα τοιαῦτα, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν των ὅτι δὲν ὀφείλει τὸ νὰ ἀπαιτῶμεν ἐν κινδύνῳ τῆς πατρίδος πῦρ πίστεως παρὰ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, εἴταν ἀποσθεννῇται ἀκωλύτως τὸ πῦρ τοῦτο διὰ δημοσιευμάτων ζητούντων νὰ κλονίσωσι τὰ θεμέλια τῆς πίστεως, καὶ ἀντιτιθεμένων πρὸς τὰς περὶ ὀρθοδοξίας ἱερὰς καὶ σωτηρίου παραδόσεις τοῦ ἔθνους, ἐσπερημένων δὲ πάσης ἱστορικῆς δικαιοσύνης».

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Παρὰ τῷ κ. Παρασκευᾷ Παρασκευοπούλῳ

Διευθυντῇ τοῦ Πρακτορείου τῶν ἑφημερίδων,

καὶ ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἀναπλάσεως».

Ὡρολόγιον τὸ Μέγα μετὰ 32 εἰκόνων Βυζαντινῶν (ἐκτυπωθεισῶν ἐν Λειψίᾳ) δεδεμ. δρ. 8, διὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. χρ. 5.

Ἀνωτέρη Ἐπισκόσις ἐπὶ τοῦ Ἀθω, δρ. 5, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 4.

Μηνναία, ἐκδοσις Ἀθηνῶν τοῦ 1896 δεδεμ. δρ. 50, διὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. χρ. 35.

Τριώδιον ὑπὸ τὰ πιστήρια.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακῇ 21 Μαρτίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. Θ' 17—31

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἑβρ. ΣΤ' 13—20

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως»

Ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Σαββάτῳ 3 Μαρτίου, ὥρ. 7—8 μ.μ.

Κυριακῇ 4 Μαρτίου, ὥρ. 6 1)2—7 1)2 μ.μ.

Ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ

Πέμπτῃ 1 Μαρτίου, ὥρ. 7—8 μ.μ.

Κυριακῇ 4 Μαρτίου, ὥρ. 3—4 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66